

CALVERT
CALVERT

CONTACT
RECORDS

COM
LLÀGRIMES

EN LA

PLUJA

JORDI
SIERRA I FABRA

LEO
CALVERT

PREMI
LAZARILLO
2019

GRAN
ANGULAR

Com llàgrimes en la pluja

JORDI SIERRA I FABRA

fundación sm

La Fundación SM destina els beneficis de les empreses SM a programes culturals i educatius, i fa atenció, especialment, als col·lectius més vulnerables.

Si vols saber més coses sobre els programes de la Fundación SM, entra a www.fundacion-sm.org

Primera edició: març de 2021

Edició executiva: Anna Pauner Escudé
Coordinació editorial: Dolors Ortiz i Perpinyà
Direcció de disseny: Lara Peces
Coordinació gràfica i coberta: Eduardo Nacarino

Títol original: *Como lágrimas en la lluvia*

© 2021, Jordi Sierra i Fabra, pel text

© 2021, Ferran Gibert, per la traducció

© 2021, Editorial Cruïlla

Roger de Llúria, 44 - 08009 Barcelona

www.cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-4913-6

DL: B-1605-2021

Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

He vist coses que vosaltres no creuríeu.
Atacar naus en flames més enllà d'Orió.
He vist rajos C brillant en la foscor,
prop de la porta de Tannhäuser.
Tots aquests moments es perdran en el temps,
com llàgrimes en la pluja.
És hora de morir.

Roy Batty / Rutger Hauer a *Blade Runner*
(RIDLEY SCOTT, 1982)

PRIMERA PART
DESACORDS

La tomba tornava a estar plena.

Gairebé semblava mentida.

Flors, ampolles de tot tipus, però preferentment de cervesa, a mig consumir, fotografies, polseres i collarets fets a mà, joguines com ara ossos de peluix o petites naus espacials de *Star Trek* i *Star Wars*, pòsters, còmics...

Cada setmana passava el mateix, i cada setmana la Grace al·lucinava.

No tant pel fanatisme o la devoció dels fans, sinó per la mena d'objectes que deixaven a la tomba. Per exemple, ell ja no prenia alcohol. Per exemple, ell no havia dut mai polseres ni collarets. Per exemple, allò dels ossos de peluix, que havia estat una invenció o una d'aquelles frases típiques de l'estil: «A la meva filla li agraden els ossos de peluix.» Quan un famós deia alguna cosa com aquella, per als seguidors era com un manament.

I això que ell mai havia estat famós.

Almenys en vida.

La Grace va començar a recollir-ho tot.

Duia una bossa per a les ampolles, sempre mig buides, i una altra per a la resta d'objectes. Les ampolles i les llaunes, primer les buidava en un costat de la tomba. Era la feina més lenta i pesada. Amb la part dura acabada, arribava la fàcil. Recollia els regals, però sense agror ni violència. De fet, ho feia amb cura. Si més no, respectava el fervor de les persones que havien viatjat fins allà, tan lluny segurament de casa seva, per retre el darrer tribut a l'heroi caigut, a la llegenda.

Perquè ara sí que era això: una llegenda.

El que més la impactava eren les fotos.

Sobretot les d'elles.

Des de noies joves, de la seva mateixa edat, fins a dones ja grans, com la seva mare. Dues estaven nues, l'una en una postura

pudorosa i l'altra, en una d'explícita. A la part posterior de la primera, s'hi podia llegir: «Espera'm al paradís.» A la part del darrere de la segona, el text deia: «Mira el que t'has perdut!»

A vegades no sabia si riure o plorar.

Almenys, aquell dia no hi havia pintades a la senzilla làpida col·locada arran de terra, amb el nom i les dates del naixement i la mort. Havien hagut de construir un sarcòfag de ciment per introduir-hi el taüt perquè al començament algun boig o boja havia furgat fins i tot la terra. La Grace es va alegrar de no veure's obligada a posar-se els guants de goma i haver de gratar la pintura o la tinta, a vegades impossible d'esborrar, que alguns feien servir per deixar-hi els seus missatges, sempre del tipus: «Viu!» o «Long Live Rock».

Era un cantautor, un encreuament de Dylan, Springsteen, Stephen Stills i Tom Waits en les seves respectives èpoques puristes, però n'hi havia prou amb una guitarra elèctrica perquè els rockers se l'apropriessin.

Tant era!

Quan un artista s'exposava al públic, tot era interpretable.

Ell sempre deia: «Soc músic, no sé res més.»

Quan la Grace estava acabant de col·locar bé al fons de la bossa les naus de joguina, va aparèixer ell.

No era normal veure un fan entre setmana. Els pelegrinatges solien fer-se en grup, en bandades, des del divendres fins al diumenge. I si algú arribava sol, quedava automàticament agermanat amb la resta. Tothom era allà pel mateix, per retre homenatge a en Leo Calvert. El divendres i el dissabte a la nit era normal que al voltant de la tomba s'organitzessin festes, es cantessin les seves cançons i es begués fins a quedar adormits. També s'havia fet amargament popular fer l'amor sobre la tomba, com a ofrena o com si l'esperit del mort pogués beneir-los.

Durant aquells anys, quants fills es devien haver engendrat així, allà mateix?

La Grace ni tan sols volia pensar-hi.

L'únic que podien fer era electrificar la tomba, o encerclar-la amb una tanca, o..., o què?

El nouvingut i ella es van quedar mirant-se l'un a l'altre.

Era alt, potser una mica desmanegat, o ho semblava per culpa de la motxilla que carregava sobre l'espatlla dreta i la guitarra que

li penjava a l'esquerra. Duia els cabells negres esbullats, una mica caiguts sobre el front, i tenia uns ulls clars i nets. Vestia de manera informal: vambes, texans gastats i una camisa vermella arremangada. Malgrat tot, no semblava pas un rodamon ni un succedani de hippy renascut del passat. Anava net. Fins i tot es podria dir que cuidat. Li va calcular uns vint-i-un o vint-i-dos anys, potser vint-i-tres. Si no hagués estat pel posat seriós, la seva cara hauria estat agradable.

La Grace s'ho esperava tot menys allò:

–Què fas? –li va engegar el noi.

Ella es va quedar quieta.

–Perdó? –va dir.

–Estàs robant les coses? –va continuar ell–. Collons! No et fa vergonya?

La paràlisi provocada pel desconcert va durar menys de tres segons. Li va llançar una última mirada, mig esgotada mig resignada, i va acabar de ficar les darreres joguines a la bossa. Faltava tan sols el còmic, dels mutants d'*X-Men*.

–Escolta, que t'estic parlant! –va cridar el jove.

La Grace no va fer-li cas.

Però ell va fer un parell de passos cap a ella, potser per agafar-la, potser per aturar-la.

Llavors sí que es va girar, la Grace.

Va fulminar-lo amb la mirada.

–Si te m'acostes et faré una cara nova –el va prevenir.

–Doncs deixa això on era!

Llavors sí que va esclatar:

–És el meu pare, imbècil! Netejo la tomba perquè no s'hi amuntegui la merda que tarats com tu hi deixeu cada setmana! D'acord?

Tot seguit va fer mitja volta, va carregar les dues bosses i va començar a caminar sense mirar enrere.

El silenci de la tarda hauria estat agradable si no fos perquè ara estava furiosa.

En Norman renegava en veu baixa mentre la veia com marxava carregant les dues bosses. L'una, la de les ampolles, a coll. L'altra, la que pesava menys, penjada a la mà. Se la notava enfadada, no pas per la rapidesa amb què s'allunyava d'allà, sinó per la determinació amb què ho feia, la força dels seus passos i el caràcter que l'embolcallava, amb la cabellera al vent.

Una fúria.

–Merda! –va barbotejar.

Havia de ser ella? D'entre totes les noies possibles, havia d'ensopegar amb la Grace Calvert precisament allà, a la tomba del seu pare, i, per acabar-ho d'adobar, no reconeixia-la i tractar-la com una lladregota?

La seva mala sort de sempre...

Es va sentir molt malament.

Pitjor que molt malament: com si la realitat acabés de vomitar-li a sobre.

La Grace ja no es veia.

Quedava el silenci.

La tomba d'en Leo Calvert, ell i el silenci.

En Norman va exhalar una glopada d'aire, va tancar els ulls, va comptar fins a deu i els va tornar a obrir. No havia canviat res. Acabava de ficar la pota, fins al fons; però havia de continuar el que havia vingut a fer.

Només que alguna cosa havia canviat.

La veu de la Grace li va rebotar dins del cap:

«Netejo la tomba perquè no s'hi amuntegui la merda que tarats com tu hi deixeu cada setmana!»

Tarats com ell.

Bé, ell no volia deixar-hi res. Únicament era allà per... Per...

Va apuntar un somriure.

Des de quan es necessitava una explicació per a tot?

Els impulsos eren els impulsos. L'instint, la clau.

En Norman va mirar la tomba uns segons. El va envair un silenci respectuós. No era creient, de manera que no va perdre el temps amb pregàries estúpides, però el seu posat, amb les mans juntes sobre el pit, va ser d'allò més semblant al d'un jove resant. Finalment va deixar caure la motxilla a terra, es va treure la guitarra del coll i la va extreure de la funda encoixinada. L'Ovation va brillar com una obra d'art pura i neta sota el càlid sol del matí.

Les altres tombes, buides i solitàries, formaven un cor de dolces pedres que els embolcallava sota la pàtina de la seva breu i delimitada eternitat.

En Norman es va asseure a la llosa freda que cobria el taüt d'en Leo Calvert.

Va fer sonar un acord.

La guitarra ja estava afinada.

Després va tancar els ulls i va començar a cantar, gairebé com si xiuxiuegés:

*Quantes portes hem de travessar
per sortir de la foscor?*

*Quantes finestres hem d'obrir
per veure la llum del sol?*

*Quants moments hem de gastar
perquè un ens doni les respostes?*

*Quants amors hem de cremar
perquè un ens doni la pau?*

Tots els camins són llargs.

Alguns fan voltes en cercle.

D'altres trenquen la vida en línia recta.

La majoria es recargolen fins a perdre's.

Però sense camins no hi ha futur.

Sense somiadors no hi ha esperança.

L'important és no aturar-se

fins que el temps et faci caure

i et submergeixi en l'oblit etern.

*Quantes mirades hem d'utilitzar
per veure el món com és?*

*Quantes carícies hem de fer
perquè ens en tornin una a nosaltres?
Quants petons hem de regalar
per sentir-ne un als nostres llavis?
Quant de sexe hem de perdre
per arribar a un orgasme que ens alliberi?*

*Mira'm als ulls i somriu
quan em diguis que m'estimes.
Toca el meu cos i gemega
quan assoleixis el gran èxtasi.
Estem fets d'il·lusions
que els dies s'encarreguen de somiar.
Tot amor és una sorpresa irreal,
vestida de llums i feta de guerres,
tan nua com una ànima pura.*

*Quantes mentides que són veritats
necessitem per entendre'ns?
Quantes veritats que són mentida
necessitem per reaccionar?
Quants misteris per descobrir
ens deu la vida abans de morir?
Quantes vides hem de viure
per trobar sentit a una?*

L'última nota de la guitarra va fimbrar en l'aire després del murmurí final de la veu.

Hi va flotar.

Seguidament va desaparèixer.

Temps.

En Norman va obrir els ulls.

Continuava allà, assegut a la tomba d'en Leo Calvert, i acabava de complir una promesa llargament esperada.

Tot hauria estat perfecte, trist, dolç i reparador, si no hagués estat per la topada amb la Grace.

Va mirar cap al lloc per on ella havia desaparegut, en direcció a casa seva.

Com s'ho faria, ara, per anar-hi?

Li agradava veure la casa solitària des del turó, com una figura llunyana de pessebre, retallada contra el verd de les pastures i envoltada d'arbres, alguns frondosos, centenaris, amb les branques teixint laberints de fulles per damunt de la teulada. I li agradava seure entre les roques del cim, molt quieta, com si formés part del paisatge, sabent-se minúscula enmig de tot el que s'arribava a veure des d'allà: les muntanyes, el riu, el llac, el poble perdut a la llunyania.

Aquell havia estat el lloc preferit del seu pare i d'ella.

Temps enrere, quan ell era viu i les coses semblaven tan diferents.

Aquelles tardes de primavera, de tardor. En unes, perquè la vida començava i s'obria plena de colors; en les altres, perquè tot s'esgrogueïa, es tornava ocre, i la mateixa terra semblava entrar en la letargia pausada que precedia l'hivern. Ella estimava tant la primavera com la tardor. L'estiu se li feia pesat i calorós. L'hivern, gèlid i trist.

Aquell cop, la Grace no es va aturar.

Va continuar caminant amb la càrrega a coll, va deixar enrere el turó amb l'eco de tantes cançons flotant en l'aire.

El camí per la carretera era el doble de llarg i la meitat de bonic. I amb cotxe, l'opció més pràctica. Però preferia anar camps a través. No li importava la càrrega. L'elevació tampoc era gaire pronunciada, si bé el pes de les bosses, sobretot el de les ampolles, la feia panteixar una mica.

Probablement es vivia millor a Nova York, o a San Francisco.

Probablement.

Però res era com allò.

A vegades pensava que, si es quedava quieta prou temps enmig del camp, acabaria criant-hi arrels.

Arrels profundes.

No es deia així una pel·lícula que li encantava al seu pare?

Feia bastant que no plovia. El terreny estava molt sec. Duia botes per poder caminar sense problemes. Fins i tot córrer. Sempre li havia agradat portar botes. A l'escola, de petita, es ficaven amb ella per aquesta raó. Alguna mestra li havia dit que dur botes era poc femení.

Durant la baixada, amb cada salt, les ampolles dringaven.

Totes les tombes dels famosos estaven com la del seu pare?

Havia llegit alguna cosa sobre la de Jim Morrison, al Père-Lachaise de París, sí. De la resta... Ni tan sols sabia si Lennon, Hendrix o Cobain, per exemple, estaven enterrats o si els seus coscos havien estat incinerats.

Abans d'entrar a la casa va buidar la bossa de les ampolles i les llaunes al contenidor situat a la part del darrere, davant la porta posterior. L'altra la va portar al cobert, per repetir el mateix ritual de sempre: separar les joguines en bon estat de les que estaven fetes malbé. Les primeres les duia un cop cada dos o tres mesos a l'hospital. Les altres acabaven també a les escombraries, juntament amb les fotos i la resta d'ofrenes inútils.

La baralla verbal amb el fan l'havia deixat malhumorada, de manera que, per una vegada, va decidir que faria la tria més tard, o l'endemà.

Tampoc hi havia pressa.

Va entrar a casa per la porta de la cuina.

–Mama?

–Soc aquí! –va sentir que deia la veu procedent de l'estudi.

–Ah, entesos!

No va anar a trobar-la. Es va dirigir a la seva habitació. Un cop allà, es va treure les botes i es va posar unes sabates més còmodes. Va tornar a sortir-ne i va entrar a la cambra de bany. Es va quedar quieta davant del mirall, mirant-se fixament, com si volgués perforar-se a si mateixa.

–Idiota –va dir al noi del cementiri.

Semblava agradable, tenia bon aspecte, una mirada càlida, però devia estar tan boig i ser tan ridícul com tots els altres.

Per això se sentia incòmoda i enrabiada?

Algún dia se li acostaria algú pel fet de ser ella mateixa, i no la filla d'en Leo Calvert?

Va sacsejar el cap i es va espolsar la cabellera. Va acabar des-
pentinada, amb una imatge d'insòlita i salvatge bellesa. Va fer cara
de dolenta, va arrufar les celles i va convertir els ulls en dues es-
cletxes. En acabat va fer un esbufec i va posar fi al joc. Es va rentar
les mans, es va passar aigua per la cara, es va pentinar amb els dits
i va sortir del seu refugi.

La Rebecca era a la porta.

–Tot bé? –va voler saber la seva mare.

–Sí, com sempre.

–Hi havia gaires coses?

–No pas més que altres vegades –va respondre ella arronsant
les espatlles–. Ja saps que no tenen gaire imaginació.

–Res de nou?

–No.

–Cap nina inflable? –va preguntar amb un somriure maliciós.

–No, mama –va respondre la Grace mirant-la empipada i es-
tupefacta alhora.

–No t'enfadis. A mi em va semblar divertit –va admetre la
dona.

–Doncs a mi no em va fer gens de gràcia.

–Hi havia fotos?

–Un parell –va contestar ella dirigint-se a l'habitació, seguida
per la Rebecca.

–Guapes?

La Grace es va aturar. Va encreuar els braços i la va mirar amb
ràbia.

–A vegades no sé si et diverteix o és que ets masoquista.

–Saps que em diverteix.

–Doncs a mi no!

–Reina meva... –va dir la seva mare acaronent-li els cabells–.
Abans que gravés el primer disc, ningú li feia cas, i mira que era
guapo. Però quan pujava a l'escenari... Com vols que no em diver-
teixi la beneiteria de les fans?

–És mort. L'haurien de respectar –va replicar la Grace entrant
a l'habitació.

–Què et passa? –li va preguntar la Rebecca repenchant-se al marc
de la porta amb una expressió greu a la cara.

–Res.

–Grace...

—Hi havia un noi, ja saps, amb la guitarra i tot plegat. M’ha acusat d’estar robant. A sobre! M’han vingut ganas de tirar-li una ampolla al cap.

—Què li has dit?

—Què li havia de dir? Doncs la veritat: que era el meu pare.

—I ell?

—S’ha quedat mut —va contestar la Grace mirant-la amb un aire esgotat i donant a entendre que no volia parlar més del tema. I per si no quedava prou clar, va afegir:— Mama, vaig a llegir una estona. Puc...?

—Sí, és clar —va dir la Rebecca apartant-se del marc i posant una mà al pom per tancar la porta—. T’avisaré quan sopem, d’acord?

—Entesos —va assentir la Grace.

I això va ser tot.

La porta es va tancar i ella va quedar aïllada.

Però no va llegir. Es va posar els auriculars, va buscar al mòbil una llista de cançons, va apujar-ne el volum i va tancar els ulls per concentrar-se en la música.

La música, sempre la música.

El millor per viure.

El millor per no morir.

La Rebecca es va quedar mirant la porta com si pogués veure la Grace a l'altra banda.

De fet, la veia.

No li calien portes ni parets.

Gairebé cinc anys soles... donaven per a molt.

Quantes vegades s'esforçava a semblar normal? Quantes semblava fins i tot frívola, per treure's de sobre tota aquella pressió i, sobretot, treure-la a la Grace? No, no tenia ganes de fer acudits, ni de veure les fotos que les fans deixaven a en Leo, ni li havia fet cap mena de gràcia allò de la nina inflable. Però, què havia de fer, enfadar-se davant la seva filla, mostrar-se dolguda i amargada? Preferia anar a l'altre extrem. Adeu a la ràbia, a les llàgrimes. Si no era forta per a si mateixa, ho havia de ser per i per a la Grace.

Quan havia crescut tant?

En quin moment d'aquells gairebé cinc anys s'havia convertit en una dona?

Faltaven pocs dies perquè fes... disset anys.

Tancava els ulls i la veia néixer, donar-li el pit, gatejar, pronunciar les primeres paraules, fer els primers passos, tocar qualsevol de les guitarres d'en Leo i somriure feliç en fer-la sonar. Els records s'amuntegaven.

Fins a arribar al present i a aquell embut.

En un costat, un tropell de somnis, esperança i ambicions. A l'altre, el poc que sortia pel forat tan estret.

La Rebecca va posar la mà dreta oberta sobre la porta de l'habitació de la Grace.

Va ser com si l'acaronés a ella.

Gairebé cinc anys amb en Leo mort, i havia estat incapaç d'anar a la seva tomba.

No podia.

Fins i tot veure el petit cementiri des de lluny li feia mal.

En canvi, la Grace hi anava cada setmana.

A netejar-la.

Però també a estar amb ell.

Sí, el noi amb qui acabava de barallar-se la devia haver fet enfadar molt.

La Grace els anomenava «formigues».

Cada any, tot el poble es bolcava en un homenatge més o menys espontani en arribar l'aniversari de la mort del seu habitant més il·lustre, el que els havia posat al mapa. Alguns no oblidaven que la prosperitat dels seus negocis era deguda a les visites assídues dels fans a la tomba. D'altres, simplement, el respectaven i se sentien orgullosos d'ell. Any rere any, i aviat en faria cinc. Una data assenyalada, com tots els múltiples de cinc. Ja es parlava d'un homenatge més gran, potser d'un concert impulsat per amics o coneguts. Un gran esdeveniment.

Què faria ella?

Fer-se fonedissa, negar-se a formar part del circ, deixar sola la Grace com a única representant de la família?

I la Grace ho faria, sí, és clar; però a quin preu?

Al de sotmetre's més i més al llegat omnipresent d'en Leo Calvert?

A vegades, l'aire es feia irrespirable.

La Rebecca va tornar en silenci al seu estudi. Anava descalça, com sempre, igual que una gata salvatge. Li agradava molt caminar així. En Leo sempre deia que tenia els peus més bonics que havia vist mai. Peus bonics i mans brutes, com si en comptes d'utilitzar pinzells fes servir els dits. També duia tacada la camisa i els pantalons de peto. Els cabells, del color del blat, els duia recollits en una cua. Els tenia aspres i durs. La Grace havia heretat els del seu pare.

I no solament els cabells.

Es va asseure al tamboret, davant la tela que tenia a mitges, però no va trobar enlloc les forces per continuar pintant. A l'altra banda de la finestra, la vida brillava amb tota la seva inusitada intensitat preestival. Hi havia papallones pertot arreu. Allà no feia falta cuidar jardins ni perdre el temps amb parterres de flors. L'exuberància de la natura acomplia amb escreix aquell paper.

El silenci, a vegades, era molt sorollós.

–Leo... –va xiuxiuejar.

Per al món sencer, ja formava part de la llegenda.

Per a ella mateixa, era al contrari.

A vegades volia anar a la tomba i colpejar-la.

Preguntar-li per què.

Dos discos, cap èxit, només el culte minoritari que, després de la seva mort, s'havia disparat en una espiral creixent fins a convertir-se en un monstre voraç. Un monstre enorme, de dimensions desconegudes.

El món s'havia tornat boig.

I elles, soles, s'havien quedat allà, a l'ull de l'huracà.

Massa.

Massa per a ella mateixa, però per a la Grace...

A més, amb tantes preguntes sense resposta...

La Rebecca va fer el gest d'agafar el pinzell. No va poder. La mà li va caure flàccida, sense força, al llarg del cos. Va tornar a mirar per la finestra i li va semblar que la vida, en comptes de picar-li l'ullet i convidar-la, el que feia era burlar-se d'ella.

La pintora fracassada, vídua de l'heroi caigut.

Estendard d'un llegat que mai hauria desitjat.

GRAN
ANGULAR

**Una obra que parla del món de la música,
del fracàs i de l'èxit. I de l'amor
i les relacions humanes com a salvació.**

La Grace, filla d'en Leo Calvert, una llegenda de la música mort fa cinc anys en circumstàncies estranyes, no suporta els fans que es reuneixen a la tomba del seu pare; no entén per què la mare es nega a publicar el disc que ell preparava abans de morir; vol viure aïllada del món cruel que el va destruir. Però l'arribada al poble d'en Norman, que al principi sembla un fan més, ho capgirarà tot.

204765

ISBN 978-84-661-4913-6

9 788466 149136